

a gyülekezetéből 36 órát áldoztak arra, hogy évente egyszer eljussanak busszal a németországi templomba. Ezek az elkötelezett szentek imádkoztak, szentírásokat tanulmányoztak, himnuszokat énekeltek és az evangéliumról beszélgettek az út során. Kátya ezt mesélte nekem: „Mikor végre odaértünk a templomba, fel voltunk készülve, hogy befogadjuk, amit az Úr tartogatott számunkra.”

Ha szeretnénk részesülni minden áldásban, melyet Isten oly nagylelkűen felajánl, akkor a földi utunk a templomhoz kell hogy vezessen. A templomok Isten szeretetét fejezik ki. Ő mindannyiunkat hív, hogy jöjjünk és tanuljunk Róla, érezzük a szeretetét, és részesüljünk a papsági szertartásokban, melyek szükségesek ahhoz, hogy örökre Vele éljünk. Minden szövetség egyesével köttetik meg. Minden nagy szívbeli változás számít az Úrnak. És a tiétek is mindennél jobban számít majd, mert amikor az Ő szent házába megyünk, akkor megadhat nekünk, hogy az Ő hatalmával legyünk felfegyverezve, az Ő neve legyen rajtunk, dicsősége körülvegyen bennünket, és rá legyünk bízva az angyalaira.⁵

Szilárd bizonyágomat teszem nektek arról, hogy szerető Mennyei Atyánk él. Az Ő szeretett Fián, Jézus Krisztuson keresztül a templom minden reménye, minden ígérete és minden áldása beteljesül. Azért imádkozom, hogy legyen hitünk bízni Őbenne és a szövetségeiben, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David A. Bednar: Tisztességgel viselj nevet és tisztet! *Liahóna*, 2009. máj. 98.
2. Linda K. Burton: Segítő kezeket és szíveket keresünk a munka meggyorsításához! *Liahóna*, 2014. máj. 123.
3. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.
4. Lásd templechallenge.lds.org.
5. Lásd Tan és a szövetségek 109:22.

Neill F. Marriott

második tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

Világosságotok megosztása

Szilárdan kell állnunk a hitünkben, és fel kell emelnünk hangunkat az igaz tan hirdetésében.

Ma este két fontos felelősségünkéről szeretnék beszélni: az első, hogy folyamatosan gyarapítsuk az evangéliumi világosságot és igazságot az életünkben, a második pedig, hogy osszuk meg ezt a világosságot és igazságot másokkal.

Tudjátok, milyen fontosak vagytok? Mindannyiótok – itt és most – értékes és elengedhetetlen Mennyei Atyánk szabadítástervében. Van munkánk, amelyet el kell végeznünk. Ismerjük a visszaállított evangélium igazságát. Készen állunk-e megvédeni ezt az igazságot? E szerint az igazság szerint kell élnünk, és meg kell osztanunk azt. Szilárdan kell állnunk a hitünkben, és

fel kell emelnünk hangunkat az igaz tan hirdetésében.

A 2014. szeptemberi magazinban M. Russell Ballard elder ezt írja: „Nagyobb szükségünk van a nők jellegzetes, befolyásos hangjára és hitére! El kell sajátítaniuk a tant, és meg kell érteniük, miben hisznek, hogy bizonyosságukat tudják tenni az igazságról minden dologtól illetően.”¹

Nőtestvérek, ti erősítitek a Jézus Krisztusba vetett hitemet. Láttam a példátokat, hallottam a bizonyágókat, és éreztem a hiteteket Brazíliától Botswanáig! Befolyásotok köre elkísér titeket, bárhová menjete is. Érzik ezt a körülöttetek lévő – a családoktól

kezdve a mobiltelefonokban található neveken át a közösségi médiában lévő barátaitokon keresztül azokig, akik mellettetek ülnek ma este. Egyet-érték Harriet Uchtdorf nőtestvérrel, aki ezt írta: „Lelkesen lobogó jelzőtüzek vagytok egy egyre sötétebb világban, amikor életetekkel megmutatjátok, hogy az evangélium örömteli üzenet.”²

Thomas S. Monson elnök rámutatott: „Ha világosságot akarsz adni másoknak, magadnak is világítanod kell.”³ Hogyan tudjuk elérni, hogy az igazság eme fénye folyamatosan ragyogjon bennünk? Néha úgy érzem magam, mint egy pislákoló villanykörte. Hogyan tudnánk jobban világítani?

A szentírások ezt tanítják: „Ami Istentől való, az világosság; és aki világo sságot fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap”⁴. Meg kell maradnunk Istenben, ahogy ez a szentírás is mondja. A világosság forrásához kell fordulnunk – Mennyei Atyánkhoz, Jézus Krisztushoz és a szentírásokhoz. Elmehetünk a templomba is, tudván, hogy a falain belül minden Krisztusra és az Ő nagyszerű engesztelő áldozatára mutat.

Gondoljatok bele, milyen hatással vannak a templomok a környezetükre! Megszépítik a belvárosokat és ragyognak a magas hegytetőkön. Miért tesznek széppé és miért ragyognak? Mert – ahogy a szentírások is mondják – a „világosság fénylik”⁵, a templomokban pedig igazság és örökkévaló cél lakozik, ahogyan bennetek is.

1877-ben George Q. Cannon elnök ezt mondta: „...minden templom... Sátán hatalmát gyengíti a földön”⁶. Hiszem azt, hogy bárhol is épül templom a földön, visszább szorítja a sötétséget. A templom célja az emberiség szolgálata, valamint annak biztosítása Mennyei Atyánk minden gyermeke számára, hogy képesek legyenek

visszatérni Hozzá, hogy Vele éljenek. Nem hasonlít-e a mi célunk e felszentelt épületekhez, az Őr e házaihoz? Vagyis, hogy szolgáljunk másokat és segítsünk nekik visszaszorítani a sötétséget, hogy visszatérjenek Mennyei Atyánk világosságához?

A szent templomi munka gyarapítani fogja a Krisztusba vetett hitünket, és így még inkább hatással lehetünk mások hitére. A templom tápláló lelkülete révén megismerhetjük a Szabadító engesztelésének valóságát, erejét és reménységét a személyes életünkben.

Néhány évvel ezelőtt családunk óriási kihívással nézett szembe. Elmentem a templomba, ahol buzgón imádkoztam segítségért. Megadatott nekem az igazság pillanata. Világos benyomást kaptam gyengeségeimről, és szörnyen megdöbbentem. Ebben a lelkileg oly tanulságos pillanatban egy büszke nő láttam, aki a saját feje után megy, nem feltétlenül az Őr útját követve, és magában a saját teljesítményeként könyvel el bármilyen úgynevezett sikert. Tudtam, hogy magamat látom. Szívemben így kiáltottam fel Mennyei Atyámhoz: „Nem akarok ez a nő lenni, de hogyan tudok megváltozni?”

A kinyilatkoztatás tiszta lelke által a templomban megtanultam, mennyire szükségem van egy Megváltóra. Gondolatban azonnal a Szabadító Jézus Krisztushoz fordultam, és éreztem, ahogy gyötrelmem eloszlik, és szívemben csodás remény ébred. Ő volt az egyetlen reménységem, és

egyedül Őbelé akartam kapaszkodni. Világos volt számomra, hogy az öntelt természetes asszony „ellensége Istennek”⁷ és mindazon embereknek, akik hatókörén belül állnak. Aznap a templomban megtanultam, hogy egyedül Jézus Krisztus engesztelése által lehetséges, hogy gőgös természetem megváltozzon, és képes legyek jól cselekedni. Áthatóan éreztem a szeretetét, és tudtam, hogy a Lélek által képes tanítani és megváltoztatni engem, ha átadom Neki a szívemet, semmit sem tartva vissza.

Még mindig küszködök a gyengeségeimmel, de bízom az engesztelés isteni segítségével. E tiszta tanításban azért lehetett részem, mert beléptem a szent templomba, enyhülést és válaszokat keresve. Terhektől sújtva léptem be a templomba, és azzal a tudattal léptem ki onnan, hogy van egy mindenható és szeretettel teli Szabadítóm. Megkönnyebbültem és örömmel teltem el, mert részesültem az Ő világosságából, és elfogadtam az Ő számomra alkotott tervét.

Világszerte minden templom egyedülálló külsővel és felépítéssel rendelkezik, belül azonban mindegyikben ugyanaz az örökkévaló világosság, cél és igazság lakozik. Az 1 Korinthusbeliek 3:16-ban ezt olvasuk: „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?” Isten leányaiaként – a templomokhoz hasonlóan – mi is mindannyian a világ különféle pontjaira helyeztettünk, és mindannyiunknak megvan a maga sajátos külseje és felépítése. És bennünk is lakozik lelki világosság, mint a templomokban. Ez a lelki világosság a Szabadító világosságának tükröződése. Vonzani fogja az embereket ez a ragyogás.

Megvannak a földi szerepeink: leányok vagyunk, anyák, vezetőik, tanítók, testvérek, kenyérkeresők,

feleségek és még sok egyéb. E szerepek mindegyike hatással van másokra. Mindegyik szerep erkölcsi erővel bír, amikor az evangéliumi igazságokat és a templomi szövetségeket tükrözzük az életünkben.

D. Todd Christofferson elder ezt mondta: „Az anya mindenképp olyan hatást tud gyakorolni, amelyet senki más, semmilyen más kapcsolatban.”⁸

Amikor gyermekeink még kicsik voltak, úgy éreztem magam, mintha férjemmel, Daviddal egy hajó kapitányai lennénk, 11 gyermekünket pedig egy kisebb hajókból álló hajórajként láttam, akik körülöttünk nyüzsögnek a kikötőben, arra készülődve, hogy egy nap vitorlát bontva kihajózzanak a világ tengerére. David és én szükségesnek láttuk nap mint nap az Úr iránytűjére tekinteni, hogy tudjuk, mi a legjobb irány, amerre kis flottánkkal vitorlázzunk.

Napjaim tele voltak olyan feledhető teendőkkal, mint a mosott ruhák összehajtogatása, mesekönyvek olvasása, és egytálételek készítése vacsorára. Otthonunk kikötőjében olykor nem látjuk, hogy az egyszerű, következetes cselekedetek révén – amilyen a családi ima, a szentírás-tanulmányozás és a családi est – nagyszerű dolgok következnek be. De bizonyúságot teszem arról, hogy e tettek örökkévaló jelentőséggel bírnak. Hatalmas öröm forrása, amikor ezek a kicsiny csónakok – a gyermekeink – erős, tengerbíró hajókká cseperednek, eltelve az evangélium világosságával, készen arra, hogy „Isten szolgálatába lép[jenek]”⁹. Hitünk és szolgálatunk apró cselekedetei jelentik legtöbbször számunkra azt, ahogyan megmaradunk Istenben, és idővel örök világosságot és dicsőséget hozunk családjunk, barátaink és ismerőseink életébe. Tényleg mindannyian rendelkeztek valamilyen hatókörrel!

Gondoljatok arra, milyen hatással lehet egy elemis korú kislány hite a családjára. Lányunk hite megáldotta a családjunkat, amikor elvesztettük kisfiunkat egy vidámparkban. A család eszeveszetten szaladgált, hogy megtaláljuk. Végül aztán a tízéves lányunk megragadta a karomat, és azt mondta: „Anyá, nem kellene imádkoznunk?” Milyen igaza volt! A család összegyűlt a bámészkodó tömeg szeme láttára, és imádkoztunk, hogy megtaláljuk a gyermekünket. És meg is találtuk. Minden elemis kislánynak azt mondom: „Kérlek, mindig emlékeztessétek a szüleiteket az imára!”

Idén nyáron kiváltságomban állt, hogy részt vegyek egy 900 fős Fialat Nők táborban Alaszkában. Nagyon mély hatást tettek rám a lányok. Lelkiileg felkészülten jöttek a táborba, úgy, hogy elolvasták a Mormon könyvét, és kívülről megtanulták Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága című dokumentumot. A tábor harmadik estéjén mind a 900 fiatal nő felállt, és közösen

elmondta a teljes kiáltvány szövegét, szóról szóra.

A Lélek betöltötte a hatalmas csarnokot, én pedig teljes szívemből szerettem volna csatlakozni hozzájuk. De nem fizettem meg a memorizálás árát.

Mostanra elkezdtem megtanulni Az élő Krisztus szövegét, ahogy ezek a nőtestvérek is tették, és az ő hatásuk miatt most sokkal teljesebben élem át azt az úrvacsorai szövetséget, hogy mindig emlékezzek a Szabadítóra, miközben újra és újra elismétlem az apostolok bizonyosságát Krisztusról. Az úrvacsora mélyebb jelentést kapott számomra.

Remélem, hogy az idén átadhatom a Szabadítónak karácsonyi ajándékként azt, hogy kívülről megtanultam és biztonságban a szívemben őrzöm Az élő Krisztust december 25-re. Remélem, én is jóra való hatás lehetek – ahogyan az alaskai nőtestvérek voltak számomra.

Magatokra ismertek e dokumentum, Az élő Krisztus következő

szavaiban? „Mindenkit arra kért, hogy kövessék példáját. Beteget gyógyítva, vakot látóvá téve és a holtat feltámasztva járta Palesztina útjait.”¹⁰

Mi, az egyház nőtestvérei, nem járjuk Palesztina útjait betegeket gyógyítva, de imádkozhatunk az engesztelés gyógyító szeretetért és alkalmazhatjuk azt egy gyengélkedő, kifinomult kapcsolat érdekében.

Noha nem fogjuk visszaadni a vakok látását, ahogy a Szabadító tette, de bizonyosságot tudunk tenni a szabadítás tervéről a lelki vakságban szenvedőknek. Fel tudjuk nyitni értelmük szemét annak felismerésére, hogy szükséges a papság hatalma az örökkévaló szövetségekben.

Nem fogjuk feltámasztani a halottakat, ahogy a Szabadító tette, de áldást hozhatunk rájuk azáltal, hogy felkutatjuk nevüket a templomi munkához. Akkor valóban kiemeljük őket lelki börtönükből, és felkínáljuk nekik az örök élethez vezető ösvényt.

Tanúságot teszem arról, hogy van egy élő Szabadítónk, Jézus Krisztus, és hogy az Ő erejével és világosságával képesek leszünk visszaszorítani a világ sötéttségét, hangot adni az általunk megismert igazságnak, és hatással lenni másokra, hogy az Úrhoz jöjjenek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. M. Russell Ballard, „Men and Women and Priesthood Power,” *Liahona*, Sept. 2014, 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014), 41; engedéllyel felhasználva.
3. Thomas S. Monson: Mert vak voltam, de most látok. *Liahona*, 1999. júl. 69.
4. Tan és a szövetségek 50:24.
5. Tan és a szövetségek 88:7.
6. George Q. Cannon idézet, *Felkészülés a szent templomba való belépésre* (füzet, 2002). 36.
7. Móziás 3:19.
8. D. Todd Christofferson: A nők erkölcsi ereje. *Liahona*, 2013. nov. 30.
9. Tan és a szövetségek 4:2.
10. Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. *Liahona*, 2000. ápr. 2.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Örömmel megélni az evangéliumot

Bízzatok Jézus Krisztus megmentő hatalmában; tartsátok be törvényeit és parancsolatait! Más szavakkal: örömmel éljétek meg az evangéliumot!

Szeretett nőtestvéreim, kedves barátaim és áldott tanítványai Jézus Krisztusnak! Megtiszteltetés számomra, hogy lehetőségem nyílik együtt lenni veletek, amint megnyitjuk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza újabb általános konferenciáját. Az elkövetkező hét folyamán az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol találkozik majd az általános felhatalmazottakkal és az általános segédszervezeti vezetőkkel, majd pedig a következő szombaton és vasárnap a világméretű általános konferencia további üléseire is sor kerül. Nagyon hálás vagyok Thomas S. Monson elnöknek, Isten mai próféta-jának azért, hogy engem kért meg, hogy az Első Elnökséget képviseljem, amint az egyház nőtestvéreihez szólok.

Miközben azon gondolkodtam, mit mondjak, gondolataim azon nők felé szálltak vissza, akik az életemet formálták, és átsegítettek engem a halandóság kihívásain. Hálát érzek nagymamám iránt, aki évtizedekkel ezelőtt úgy döntött, hogy elviszi családját egy mormon úrvacsorai gyűlésre. Hálás vagyok Ewig nőtestvérnek, egy idős,

egyedülálló német hölgynek, akinek a neve lefordítva azt jelenti: „Örökkévaló nőtestvér”. Ő volt az, akitől e bátor és csodálatos meghívás érkezett nagymamám felé. Különösen hálás vagyok édesanyámnak, aki átvezette négy gyermekét a második világháború forrágán. Eszembe jut a leányom, unokáim és mindazon hithű nők jövőendő nemzedékei is, akik egy nap majd követik őket.

És természetesen örök hálát érzek feleségem, Harriet iránt, aki tizenévesen elbúvölt, anyaként viselte fiatal családjunk legnehezebb terheit, most pedig feleségemként velem tart, szereti és dédelgeti gyermekeinket, unokáinkat és dédunokáinkat. Ő képviselte az erőt az otthonunkban a jó és a rossz időszakokban egyaránt. Napfényt áraszt minden ismerőse életébe.

Végül pedig nagyon hálás vagyok mindannyiútoknak, hithű nőtestvérek millióinak szerte a világon, akárhány évesek is legyetek, akik oly sokat tesznek Isten királyságának felépítéséért. Hálás vagyok nektek azért a számtalan módért, ahogyan inspiráljátok, tápláljátok és megáldjátok a körülöttek élőket.